

Στις 325 σελίδες της ελληνικής έκδοσης του βιβλίου, στις 21 φωτογραφίες-ντοκουμέντα, στις 15 συνεντεύξεις με Έλληνες ακτιβιστές και Ελληνίδες ακτιβίστριες, καλύπτοντας όλη τη σχετική βιβλιογραφία για το θέμα τους, αναφέροντας 1-2 λανθασμένες ιστορικά ημερομηνίες, π.χ. ημερομηνία ένταξης της Βρετανίας στην Ε.Ε. και αιτιολογώντας ορισμένες φορές με υπέρ του δέοντος (κατά την άποψή μου) οντολογικές αναφορές την ανάγνωση και την ερμηνεία της ιστορίας η Τούλα Νικολακοπούλου και ο Γιώργος Βασιλακόπουλος έγραψαν ένα σημαντικό βιβλίο που:

- 1ον. Αποτίει φόρο τιμής στους αγώνες και στα επιτεύγματα της ελληνικής, της μεταναστευτικής, της αυστραλιανής αριστεράς γενικότερα, προερχόμενης κυρίως από το ιστορικό κομμουνιστικό κόμμα Αυστραλίας και τα πολιτικά οχήματα που προκύπταν από τις ιδεολογικές του διασπάσεις, από τις αρχές του 1960 μέχρι το 1991, που αυτοδιαλύθηκε, μετά από 71 χρόνια ζωής.
- 2ον. Ερμηνεύει με τρόπο πρωτότυπο την ιστορική εξέλιξη της οικονομικά, φυλετικά, πολιτικά και κοινωνικά εντός-εκτός αντιμετώπισης των Ελλήνων και άλλων μεταναστών από την κυρίαρχη λευκή βρετανο-αυστραλιανή κοινωνία.
- 3ον. Περιγράφει και ερμηνεύει την αντιμετώπιση των Ελλήνων και άλλων νεομεταναστών του παρελθόντος και του παρόντος από τη λευκή Αυστραλία σε σχέση με την αντιμετώπιση των αυτοχθόνων λαών της.
- 4ον. Δείχνει έναν πιθανό μελλοντικό δρόμο που μπορούν να ακολουθήσουν τα μεταναστευτικά πράγματα και στην Ελλάδα, (λαμβάνοντας φυσικά υπόψη τις ιστορικές και μεταναστευτικές ιδιαιτερότητες της χώρας), αν υιοθετηθεί το μοντέλο του ουσιαστικά «αίωνια ξένου» μετανάστη, όπως το αποκαλούν οι συγγραφείς.
- 5ον. Εμπλουτίζει την υπαρκτή, ισχνή και σχεδόν άγνωστη στην Ελλάδα βιβλιογραφία της ελληνικής μεταναστευτικής αριστεράς σε μεγάλες καπιταλιστικές χώρες της δύσης.

Για να κατανοήσουμε όμως καλύτερα την ανάγνωση και την ερμηνεία της ιστορίας των Ελλήνων μεταναστών στην Αυστραλία, στο βιβλίο των Νικολακοπούλου-Βασιλακόπουλου και την εξελισσόμενη σχέση τους με τους αυτόχθονες, τους άλλους μετανάστες και κυρίως με τους Βρετανο-αυστραλούς, χρειάζεται να αναφερθούν επιγραμματικά ορισμένες ημερομηνίες σταθμοί στην ιστορία της Αυστραλίας.

Το κράτος υιοθέτησε στις αρχές της δεκαετίας του 1970 μέχρι και τα μέσα του 1990, όταν ξεπρόβαλε ο νεοσυντηρητισμός, τις αρχές του φιλελεύθερου πολυεθνισμού-πολυπολιτισμού, και αυτοπροβλήθηκε ως ο ουδέτερος εγγυητής των εκπαιδευτικών, πολιτισμικών, εργασιακών κ.ά. δικαιωμάτων των νεομεταναστών, χωρίς ποτέ να απεμπολήσει τα λευκά Βρετανοαυστραλιανά χαρακτηριστικά του.

Ιστορικές αναφορές για τους ιθαγενείς και τους πρώτους Έλληνες

Υπολογίζεται πως πριν από την άφιξη των λευκών αποικιοκρατών στην Αυστραλία, το 1788, ζούσαν σε ολόκληρη τη χώρα, σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον, περίπου 300,000 με 1,000,000 αυτόχθονες, που πρωτοεγκαταστάθηκαν σε αυτήν την ήπειρο, προερχόμενοι από την νοτιοανατολική Ασία, πριν από περίπου 50,000 χρόνια. Οι αυτόχθονες-ιθαγενείς λαοί της Αυστραλίας μιλούσαν περισσότερες από 250 γλώσσες και 700 διαλέκτους, είχαν τη δική τους κοινωνική και οι-

κοινωνική οργάνωση, είχαν το δικό τους νομαδικό και συλλογικό πολιτισμό. Οι αυτόχθονες, αποδεκατίστηκαν σταδιακά, εξαιτίας του βίαιου αποικισμού των λευκών Βρετανο-αυστραλών, των λοιμώξεων και των πολιτισμικών γενοκτονιών.

Με τα κινήματα κοινωνικής και πολιτικής αφύπνισης και χειραφέτησης όμως, που ξεκίνησαν δυναμικά τον αγώνα τους από τη δεκαετία του 1930 ακόμα, οι Αβοριγίνες της Αυστραλίας ξαναμπήκαν επίσημα στο χάρτη της χώρας με το δημοψήφισμα του 1967, όταν αποφασίστηκε να καταμετρούνται για πρώτη φορά στις απογραφές (!) και τα ζητήματά τους να τα χειρίζεται η ομοσπονδιακή κυβέρνηση της χώρας και όχι οι πολιτειακές, που τα χειρίζονταν ως τότε. Σήμερα, περίπου 700,000 Αυστραλοί, από τα 24,000,000 κατοίκους της χώρας, αυτοπροσδιορίζονται ως «αυτόχθονες» ή «αυτόχθονες καταγω-

γής». Ημερομηνία σταθμός στις σχέσεις τους με τους λευκούς ήταν το 1992 η απόφαση του ανωτάτου δικαστηρίου της χώρας, σύμφωνα με την οποία η Αυστραλία δεν ήταν «terra nullius» (άδεια γη), πριν την άφιξη των Βρετανών και ότι οι αυτόχθονες έχουν κυριαρχικά δικαιώματα γης και/ή αποζημίωσης (υπό προϋποθέσεις). Από την άλλη μεριά, οι πρώτοι ελάχιστοι Έλληνες, καταδικασμένοι για πειρατεία, έφτασαν στην Αυστραλία στα τέλη του 1820. Οι πρώτες εκατοντάδες των Ελλήνων μεταναστών του 19ου αιώνα ήταν νησιώτες π.χ. (Κασελορίζιοι, Ιθακίσιοι). Η πρώτη ελληνική κοινότητα, η «Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα Μελβούρνης και Βικτωρίας», ιδρύθηκε το 1897, μετά από πρωτοβουλία Ελλήνων επιχειρηματιών, πράγμα που συνέβη και με την ίδρυση άλλων κοινοτήτων. Σύμφωνα με τους Νικολακοπούλου & Βασιλακόπουλο, οι Έλληνες επιχειρηματίες που ασχολούνταν με τα κοινά ήταν η κύρια δύναμη συγκρότησης του δημόσιου χώρου στις ελληνικές παροικίες-γκέτο της Αυστραλίας μέχρι το 1950 και σχεδόν οι αποκλειστικοί ερ-

Καλύμνιοι αλιευτές με Image: Greek-Austra